

Тема номера: Навчатися і навчати

РЕДАКЦІЯ VERBUM

29 ЛИСТОПАДА 2023

Шановні читачі! У попередньому випуску «Вербуму», про радість пізнання, отець Матеуш Годек зачепив важливу тему: пізнання не тільки для себе, а й для інших; покликання не тільки навчатися, а й навчати. Певною мірою воно є в нас усіх, адже це так природно — ділитися знаннями й уміннями з особами, які їх іще не мають. А з другого боку, для деяких людей навчати, скеровувати й підтримувати стає центральною місією, на шляху якої вони, втім, і самі не припиняють учитися.

Ayuko Tanaka

У першому тексті випуску Ірина Максименко розмовляє з єпископом Володимиром Груцюю про різні аспекти єпископського уряду: від вибудови стосунків зі священниками в дієцезії до розпізнавання потреб миряч і пастирської підтримки людей, які відчувають розчарування щодо Церкви. Це друга частина інтерв'ю, яке відбулося ще наприкінці 2021 року (першу ми опублікували в липні), але попри все, що відтоді змінилося, залишається дуже важливим, бо говорить про фундаментальні принципи стосунків пастиря з вірними.

Звісно, розуміння цих принципів — як і, скажімо, усвідомлення орденського покликання — не приходить саме, не виникає в наших головах і серцях із нічого. Щоб досягнути його, потрібно багато спілкуватися з людьми, чимало вчитися, шукати правильних підходів і мати достатньо смирення, щоб відкинути помилкові. Другий текст випуску — це фрагмент із книги італійського історика Массімо Карло Джанніні «Домініканці», яка щойно побачила світ у видавництві «Кайрос». Уже в перші десятиліття існування ордену стає зрозуміло, що проповідкування

потребує значної інтелектуальної підготовки — і так починається тривала взаємодія домініканців із університетським середовищем: спершу недовірлива, а згодом дедалі ближча.

Аліна Петраускайте проводить паралелі між навчанням в освітніх закладах — від початкової школи до університетів — і постійним учнівським станом, у якому ми перебуваємо у взаєминах із Богом. В обох ситуаціях напрочуд важлива вчительська любов, адже вона найкраще здатна нас переконати, що щось має цінність, ба більше — що ми маємо цінність. На жаль, на шкільних лавах такий досвід любові здобувають не всі; та кожен може долучитися до нього у вірі, у стосунках із найдбайливішим Учителем.

Взаємодія з учителями в усіх різна й не завжди досконала. Та принаймні навчальні програми мають бути розроблені так, аби забезпечувати якнайкращу людську формацію — правда ж? Тим більше, що зараз в Україні триває шкільна реформа, експерти працюють над удосконаленням програм, виходять нові підручники. Утім, Ірина Пасько перечитує підручники з української літератури для п'ятикласників — і мусить визнати, що під новими обкладинками часто ховаються не найкращі старі підходи, а деколи навіть хороші тези на кшталт потреби взаємної підтримки й солідарності виявляються проговорені не зовсім адекватно. І це прикро, адже тексти, із якими ростуть діти, впливають на майбутнє, яке вони згодом будуватимуть.